

fortuin! Ik kan je alles geven wat een vrouwenhart verlangen kan en ik bemin je! Liefeling, welke denkbeeldige hindernissen kunnen er tusschen ons bestaan? Er zijn er geen groot genoeg om niet overwonnen te worden."

Het scheen haar moeilijk te spreken; eindelijk antwoordde ze ontwijkend:

"Als ik jou niet bemin, bemin ik geen enkelen man. Maar ik kan je vrouw niet worden, en ik kan je niet zeggen waarom. Maar je zult de reden weten, ik beloof je, dat je het weten zult! En dan... dan zul je weten in welk een positie, welk een treurige positie ik mij bevind en — dan zul je mij vergeven!"

Zij verbijssterde mij; toch gaf ik mij niet gewonnen. Ze was geen vrouw om zoo spoedig opgegeven te worden en ik geen man om zoo spoedig op te geven. Als zij mijn vrouw niet werd, zou ik voorgoed met het geluk in dit leven hebben afgerekend. Ik zei dat en zooveel andere dingen. Ik pleitte om alle hindernissen uit den weg te ruimen. Ze aarzelde en werd zeer bleek.

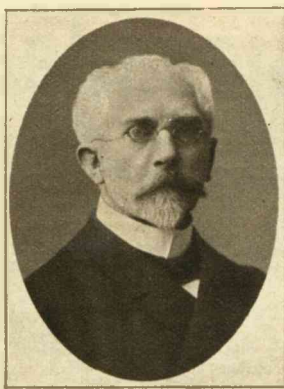
"Van avond wordt in de opera „Faust" gespeeld," zei ze eindelijk. „Ik zal daar zijn, zorg er ook te wezen en dan zul je weten, waarom ik, hoewel ik je liefheb, want dat doe ik, nimmer je vrouw zou kunnen worden. O, 't is wreed!, wreed! dat we elkander slechts hebben ontmoet om weder te scheiden!"

Toen nam ik haar in mijn armen, drukte haar aan mijn hart en kustte haar lieve, heerlijke lippen, die mijn kussen teruggaven. Scheiden! Sedert wij elkander liefhadden, nooit, nooit, nooit! Ik had luid kunnen lachen bij de gedachte. Mijn liefeling, mijn vrouwtje!

Eindelijk reed ze weg, alleen, zooals zij gekomen was, met tranen in de oogen, tranen, omdat ze dacht dat haar liefste haar verlaten zou. Dwaas vrouwtje! In mijn oogen waren geen tranen, en geen twijfel in mijn hart. Ik was zeker, heel zeker van mijn toekomstig geluk!

Het is begrijpelijk dat ik met ongeduld den avond verbeidde; ik was dan ook een der eersten, die het theater binnentrad, nam plaats in de stalletjes en keek rond.

Zij was er nog niet; ze had mij wel niet gezegd, waar ik haar vinden kon, maar ik wist zeker dat ze er niet was. Ik wachtte en keek rond, de tijd verstreek en nog steeds was zij er niet. Rondom mij werden

DR. Z. C. DE BOER. †

Te Tiel is de vorige week overleden Dr. Z. C. DE BOER, rector van het Gymnasium aldaar. Met Dr. Schlimmer bewerkte de overledene het Woordenboek der Grieksche en Romeinsche oudheid. — Den adjudant-vaandeldrager M. J. BEELING van het 6e Reg.-Inf. zal den 20en April a.s. de gouden medaille voor 36-jarigen dienst worden toegekend.

M. J. BEELING.

drukke gesprekken gevoerd; ik sloeg er geen acht op, maar toch drongen ze tot mijn ooren door.

„De koninklijke familie is vandaag teruggekeerd en prins Paul is bij hen. Er wordt beweerd dat hij met zijn nicht, de schoone prinses Thea verloofd is... Er wordt van haar beweerd dat ze alle hofetiquette haat en er zooveel mogelijk aan ontvlucht... Er loopen allerlei verhalen over, doch je kunt alles niet gelooven. Ze zou vanavond de voorstelling bijwonen, wat dan als een officieuse bekendmaking van haar verloving moet gelden."

Het scherm ging op en nog was ze niet gekomen. Ik trachtte mijn gedachten bij de muziek te bepalen, te vergeefs. Zou ze nog komen? Ze had het toch beloofd?

En toen, gedurende de voorstelling, kwam er plotseling beweging onder het publiek, alle aanwezigen wendden het hoofd om en ik hoorde mijn spraakzame buurdame zeggen:

„Kijk, daar is ze! Ze is heel schoon, maar erg bleek!"

Ook ik keek omhoog en zag een schoon, bleek gelaat; een paar diepblauwe droeve oogen; een kleine energieke mond, met krampachtig op elkaar geperste lippen, ik zag, zag werkelijk niets anders; de duizendkop-pige menigte rondom mij doezelde weg en ik zag slechts een slanke meisjesfiguur naast haar stoel staan.

Toen voelde ik mijn hart wegkrimpen van nameloos leed.

Ik raakte den arm van de dame naast mij aan en met mijn oogen naar de loge wijzende, vroeg ik:

„Zeg mij, wie is die dame?"

„Prinses Thea," was het antwoord.

„Ze gaat trouwen met prins Paul, die naast haar staat."

Eindelijk begreep ik — en begrijpende stond ik op van mijn stoel en liep versuft en op niets acht slaande het gebouw uit.

Zij had gelijk.

Ze kon nimmer mijn vrouw worden, maar zij bemindde mij en ik haar.

En zij is nog steeds de eenige vrouw.

3e BEDRIJF. Cor v. d. Lugt Melsert - Koeleman; Tilly Lus - Troelie.

2e BEDRIJF. H. Kloppers - Cornelis Indo; N. N. - Herman Indo. (foto's Courée).

TOTOK EN INDO.

THEATER VERKADE. „DIE HAGHESPELERS".

Charmeur, va! Op ons, verbeeldingslooze journalisten, hebben verbeeldingsvolle stukken als deze, 'n magischen invloed. Ze maken in je wakker, wat je dacht, dat onder den grauwen nevel en mist van ons land volkomen was ingedut. En dan voel je je opeens erg... enfin, en negligé. En je denkt aan veel, waaraan je tijden lang niet gedacht hadt, waarschijnlijk omdat je die gedachten niet meer waard was, want we krijgen in ons leven nu eenmaal precies, wat ons toekomt. En al 't mooie, dat je in je leven gehad hebt, waarachtig en echt, redt je niet, als je de fut niet meer hebt het zelf opnieuw te scheppen. Dat kan je meelopen, 't kan je tegenzitten, maar tenslotte ligt het toch weer aan je zelf.

In dit stuk van Jan Fabricius loopt het mée. En daarom stemt het je te prettiger, als 't je zelf soms eens tegenzit. Koeleman, de Totok (van der Lugt-Melsert), komt in Indië, omdat oomlief, — wat in de beste families voorkomt, — vond dat-ie genoeg voor neef opgedokt had en dezen daarom naar 'n koffiefaanplanting had gestuurd, waar behalve de administrateur (Roemer), z'n vrouw (mevrouw Coelingh), en z'n charmante dochter — waarin we zonder moeite Annie van Ees herkennen, — we nog twee Indo's, Herman en Cornelis aanwezig vinden.

De administrateur, die neef werken moet leeren, is een kerel uit één stuk, dien we al meer bij Fabricius ontmoetten en dien we altijd weer met plezier terug zien. 'n dondaraar, maar 'n rechtschapen kerel, die weet wat-ie wil. Heel ingenomen met Koeleman's komst is-ie niet, want oomlief, die neefje stuurde, is president-commissaris van de Maatschappij, die bezitster is van de koffie-aanplanting waarop we zijn aanbeland, en dus des administrateurs principaal. Wat hem echter niet imponeert. Wat hem echter wél imponeert, is, voor hem, de principe-vaste man, die er kwam door stevige, regelvaste begrippen omtrent deugd en on-deugd, geschoord door 'n rechtschapen, waarachtig, eerlijk karakter — zonder dit laatste was 't 'n proleet geworden, — de absolute afwezigheid van eerbied voor het eerste bij Koeleman, die in hem als mensch z'n gelijke, als planter alleen z'n meerdere ziet, temeer omdat z'n studie dienomtrent wel wat lichtelijk losjes was geweest.

Op principe-vaste menschen maken logica en humor, vereend, den indruk van vuurwerk. Hebben ze, behalve hunne principes, niets meer, dan worden ze verontwaardigd en boos; hebben ze wél nog wat, dan eindigen ze met 't te apprecieeren. Koeleman heeft 't een, de administrateur het andere. Vandaar dat ze goede vrienden worden. Als we dit in het eerste bedrijf, na 'n allerlevendigsten en geestigen dialoog bespeurd hebben, 'n bedrijf, dat op zichzelf al den schouwburggang waard is, voelen we ons op dit punt gerustgesteld en genieten we te meer van de geestige tooneeljes met de Indo's op bezoek, (Herman Indo, uitstekend vertolk door N. N. 't was uitmuntend!) en voorvoelen in de plot-selinge komst van mevrouw Eckhart (Tilly Lus), nog 'n heelen hoop moois te goed.

In het tweede bedrijf, dat in 'n inlandsche woning speelt, waar de opzichter Herman woont, krijgen we 'n tooneeltje, waaraan de Indisch-menschen in de zaal gesmuld hebben, maar waardoor schrijver dezes in de kosten is moeten vervallen van 'n cursus te volgen in de Oostersche talen voor eerstbeginnenden, uit welke situatie gelukkig het inmiddels verschenen exemplaar van Totok en Indo hem nog juist heeft gered, want daar staat de vertaling in. Het bedrijf begint, dat Herman bij zijn gitaar charmante liedjes zingt, in de taal, die ik niet versta, liedjes, die, zooals we in het eerste bedrijf reeds vernamen, al de reputatie van menig meisje in splinters gestooten heeft. Het lijkt me 'n prettige manier. In Holland gaat dat minder zangerig. Herman is hier weer op z'n best. Tegen z'n vriend Cornelis vertelt-ie verliefd te zijn op Georgine, des administrateurs dochter! „Jongen, hoe durf je" roept z'n kameraad uit, maar hij spooft 'm aan vol te houden. Kinderen, die twee, zooals ze daar samen zijn, hoewel geen ongevaarlijke. En je kunt erin komen, dat Koeleman, die achter Herman's verliefdheid gekomen is, hem even onderhanden neemt, om dingen te voorkomen, die de Indo niet voelen zou, maar die toch daarom niettemin verkeerd zouden zijn. Dat-ie 't erg veel te ruw doet, wekt 't vermoeden, dat 't bij hem omtrent de jonge dame in kwestie ook niet pluis is. Daar omheen andere aardige scenetjes met de liedjes en de gitaar, ja, we hooren zelfs Speenhoff zingen in die Oostersche taal, die ik niet ken.

Derde bedrijf: pa en ma zijn uit de stad, de eerste opzichter met verlof, en aan Koeleman en Herman is opgedragen voor de veiligheid van huis en erf te zorgen. We vreezen 'n beetje, want Herman heeft in 't vorige bedrijf na de hevige scène met den Totok, met 'n geweer bedreigd, en 't kon wel eens hommeles worden. Maar 't wordt géén hommeles, integendeel. Herman is alleen maar 'n gevoelsgeweldenaar, en geen echte. Hij is zelf 'n instrument, net als z'n gitaar waarop hij zacht spelend, rond het huis zwerft. Koeleman komt, als Georgine en Troelie, Mevrouw Eckhart, de post aan 't lezen zijn. Er is 'n brief van pa, dat-ie straks terugkomt en Georgine snelt weg om in de keuken orders dien omtrent te geven, waardoor we 'n tooneeltje krijgen tusschen Koeleman en Troelie (Tilly Lus), dat tot het mooiste van den avond behoort. De zaal werd er stil van. Voor wie eens zoo iets mee heeft gemaakt, ... of voor wie zoo iets hadden gewenscht mee te maken, ... 'n impoort, dat geluk imponeert ons allemaal, zelfs als het blijkt voorbij te zijn, wat hier 't geval is. Voor één zoo'n scheiding als deze, daar geef ik heel wat huwelijken voor. Cor van der Lugt had hier een van de beste momenten van den geheelen avond en Tilly Lus, ... m'n openlijken dank. Het slot? Wél, dat we in den prettigen en geestigen stijl van het geheele stuk de verloving van Georgine en Koeleman bijwonen bij pa's terugkomst, nadat Herman, de ongelukkige, 'n blauwtje heeft geloopt. Dat klinkt wel allemaal erg nuchter, maar 'k verzeker U, dat we dat nuchtere verloop zien in 'n aantal fijne scenetjes, die je verre van nuchter aandoen. Voor Indisch-menschen lijkt het me om van te smullen, hoewel niet altijd de bijval van de zaal, volgens mij, op het juiste moment viel, en 't me te vaak deed denken aan menschen, die spreken met 'n verkeerden klemtou. Voor Hollanders, inboorlingen van dit koude, drassige influenza-land was het, om er zóó uit weg te loopen, uit het land, meen ik. Je krijgt te veel heimwee naar wat rijkdom en warmte om je, ook in sentiment. Het spel klopte als 'n bus. N. N., die den Herman speelde, kreeg in het eerste bedrijf al 'n open doekje. Het accent viel goed ditmaal. De decors waren mooi; niet dat lappen-gepruts, dat we gewoonlijk bij voorstellingen van Indische huizen gewend zijn. De reis van den heer Lebeau naar Indië heeft vrucht gedragen. De heer Roemer was 'n baas als de Administrateur; Annie van Ees, 'k zei 't reeds, 'n charmante dochter, en Cor van der Lugt Melsert — last not least — the right man on the right place in deze zegenrijke voorstelling; waarbij — o wonder — het publiek de kans op 'n plaats in lijn 13 vergat, om na het vallen van 't doek te klappen en te blijven klappen vijf, zes maal, tot de auteur buigende verscheen!

V. l. n. r. Annie van Ees - Georgine; Tilly Lus - Troelie.

te volgen in de Oostersche talen voor eerstbeginnenden, uit welke situatie gelukkig het inmiddels verschenen exemplaar van Totok en Indo hem nog juist heeft gered, want daar staat de vertaling in. Het bedrijf begint, dat Herman bij zijn gitaar charmante liedjes zingt, in de taal, die ik niet versta, liedjes, die, zooals we in het eerste bedrijf reeds vernamen, al de reputatie van menig meisje in splinters gestooten heeft. Het lijkt me 'n prettige manier. In Holland gaat dat minder zangerig. Herman is hier weer op z'n best. Tegen z'n vriend Cornelis vertelt-ie verliefd te zijn op Georgine, des administrateurs dochter! „Jongen, hoe durf je" roept z'n kameraad uit, maar hij spooft 'm aan vol te houden. Kinderen, die twee, zooals ze daar samen zijn, hoewel geen ongevaarlijke. En je kunt erin komen, dat Koeleman, die achter Herman's verliefdheid gekomen is, hem even onderhanden neemt, om dingen te voorkomen, die de Indo niet voelen zou, maar die toch daarom niettemin verkeerd zouden zijn. Dat-ie 't erg veel te ruw doet, wekt 't vermoeden, dat 't bij hem omtrent de jonge dame in kwestie ook niet pluis is. Daar omheen andere aardige scenetjes met de liedjes en de gitaar, ja, we hooren zelfs Speenhoff zingen in die Oostersche taal, die ik niet ken.